

A testbeszéd meggyőző erejéről, avagy a formák simulékonyságáról

Gondolatok Lennert Géza fotókiállítása kapcsán

Kellemes nyári felfrissülés volt Lennert Géza (1952) újvidéki fotóművész nemrég, június 23-i nagyvárad kiállítása, amelyet – katalógusa révén – részben a hazai közönség is élvezhetett. Abban egy közel száz képből álló válogatás szemlélteti 35 évi fotóművészi munkásságát, érdeklődési körét, próbálkozásait, úttörő kísérletezéseit, vagy, ha úgy tetszik: művészi érlelődésének mérföldköveit. A szerző annak a három és fél évtizednek a terméséből válogatott, amely során – szerény megvallása szerint – azon fáradozott, hogy „a fotográfia zezugos útvesztőiben botorkálva valamiféle vizuális/esztétikai értéket” hozzon létre. Pedig az elmúlt évtizedek alatt művészi opusa – ezt több mint száz díja is bizonyítja – ennél sokkal nagyobbra sikeredett. Hiszen már 1979-ben alkotásaival kiérdemelte a Fotóművészet Mestere címet, mellett szakmai hírnevét a Nemzetközi Fotóművész Szövetség (művészi körökben igen megbecsült) két elismerés, az Artist FIAP (1979) meg az Excellence FIAP (2004) is öregbíti.

A 35 év alatt fotóművészünknek 30 önálló és mintegy 500 gyűjteményes kiállítása volt itthon és külföldön, s a hozzáértők a víz alatti fotózás és az aktfotózás kiemelkedő művelőjeként tartják számon. Képei is ezt a meggyőződést erősítik.

Voltaképpen miből is építkezik Lennert Géza művészete? Mindenekelőtt alanyainak meggyőző testbeszédéből, sokatmondó arcmimikájából, kifejező simulékony (test)formáiból, melyeket mindig egy adott közeg/háttér (víz, homok, karszt stb.) ellenpontoz, s ilyenén lesz művészi mondanivalója is tömör, lekerekített érzelmi töltetű. Lennert a toronyházak urbánus közegéből visszakalauzolja a szemlélt a nagyszerű természetbe, ahol minden egyszerűnek, könnyednek és természetesnek tűnik, s ahol más törvények uralkodnak. Képeit a rohanó világ, a stresszes városi életmód, az elidegenedés meg a civilizáció visszasságai elleni lázadásként is értelmezhetjük. A természetet és az emberi test szépségeit bemutató képei az elidegenedés helyett a párkapcsolatra hívják fel a figyelmet, a férfi-nő meg az anya-gyermek viszonyra, végtére

a családnak, mint együttélési formának a jelentőségére. De ugyanakkor az egyén és a természet meg az egyén és a társadalom viszonyára is.

Eddigi munkássága során Lennert Géza természetszerűen átesett a kísérletezések korszakán is, és itt nemcsak különféle tematikai próbálkozásaira gondolok, hanem technikai sokféleségére is. Makrofotográfiái, „személytelenített”, „megmunkált” polaroidjai, komponált triptichonjai, „testgrafikái”, víz alatti természetfotói, számítógépen feldolgozott digitális fényképei tanúskodnak arról, hogy több úton, több ösvényen kereste (és lelte meg) művészi énjét, művészi mondanivalóját.

Női aktjai kiforrott művészt sejtetnek, aki egyéni megközelítésben tárja fel a szebbik nem szépségét. Eközben a női testet hol a tenger mélyén lebegtetni szinte valótlan színvilágú környezetben, hol csak félig vízbe merülve ábrázolja, hol pedig a goromba, kies karsztba „komponálja”. Eközben jobbra a test szépségén van a hangsúly, a formák simulékonyságán és tisztaságán, nem pedig a semmitmondó erotizáláson.

Lennert Géza képi megfogalmazásban sugallja nekünk: szép a természet, szép az élet, s benne minden, ami emberi és természetes. Tehát egyszerű, nagy (elfeledett) életigazságokat közöl, azokat láttatja fotográfiáin keresztül.

Szociofotóin is az ember dominál. Mindent, amit mondani óhajt, elmondja képein a jól kiválasztott arc, tekintet vagy póz. Hisz fotóiból kiderül, hogy az emberi szem nem hazudik, az arc pedig rendszerint őszinte életérzést sugároz: örömet, bánatot, magányt vagy csalódottságot.

Alkotásai „természetes” életszemléletet népszerűsítnek, „szabadságot a szabadban”, olyan örök emberi értékeket, amelyektől a XXI. század urbanizált, stresszes, toronyházak szorításában élő polgára már régen elszokott.

